

НИНА БОЖИДАРОВА
БЪДЕЩЕ В МИНАЛОТО

chitanka.info

Иван беше писател. Някога много отдавна, в друга държава, в друго време, в друг живот. Всичко това бе изчезнало неусетно, без да предизвика по-големи сътресения от изчезването на Наташка, красивата, прозрачна и злобна Наташка, която му тръшна вратата пред носа, във вмирисаната на противополохова отрова стая на една комунална московска квартира. Преди това Наташка се беше напила, бе взела празната бутилка за гърлото, бе я счупила в радиатора както правеха по филмите и се бе опитала да му я забие в гръкляна. Той така и не разбра кое я беше спряло, някаква следа от любов, страхът от тънката алена струйка, протекла по вече дебелия му шия, или просто аокохолът не ѝ бе дал достатъчно сили... Да, това бе отдавна. Това бе част от неговия живот, колкото и успешно да го бе забравил. Наташка изчезна внезапно, с гърлото на счупената бутилка в ръка, изцапано с неговата кръв. Държавата, комуналната квартира, онзи окичен с лозунги град, прашната редакция, където ходеше на работа всеки ден без неделя, също се разтвориха в някакво особено небитие, но не така внезапно и не така бурно както се бе разтвори Наташка. Те престанаха да съществуват даже и на картата на света, изчезнаха от новините, от вестниците, превърнаха се в някакви други обекти: комуналната квартира бе престоена в мол, заедно с няколко стотин други такива квартири, редакцията и разните прашни канцеларии наоколо ѝ станаха казино, където в следствие хора убиваха други хора, но с повече техника от злобната Наташка. Може би бяха гледали повече филми, или по-качествени... Самата Наташка, някой му каза, също работела в казино, но като барманка, някъде в топлия Лас Вегас. Била все така красива.

Всичко това си спомняше писателят Иван, докато чакаше пред ярките светофари по улиците на града Париж. "Цялата работа е в светофарите", бе му казал колегата Олег, млад, красив, студент по политология, работещ като шофьор през лятната ваканция. И Иван започна да обръща внимание. На него винаги му се падаше червения светофар, като в някаква многозначителна рулетка.

Каквото и да правеше, той просто бе неспособен да прекоси две зелени кръстовища подред. Докато Олег, о, Олег понякога минаваше целия път от техния паркинг, недалеч от музея Лувър до някой от луксозните хотели, наречени паласи, без да спре нито веднъж... И Иван тайно му завиждаше. Момичетата на рецепциите на същите тези

паласи се усмихваха на Олег, когато той понякога придружаваше богатите клиенти, за да им превежда... и му даваха номера на телефона си, написан на релефно благоуханно картонче... Иван също придружаваше клиентите до рецепцията, но него, дебел и стар, момичетата просто не забелязваха. И възпитаните им усмивки бяха само част от тяхната работна униформа. Разбира се, Иван не изпитваше никаква потребност от телефонни номера, нито от интереса на безлични, макар и красиви жени, а към униформите бе развил параноидална нетърпимост, даже към тези на стюардесите.

Но в хотелите паласи, сред тези млади и гъвкави хора, той усещаше своята собствена миризма, миризма на прах като в несъществуващата отдавна редакция, миризма на стара комунална квартира, на водка, която бе напила Наташка в онази злокобна нощ. Миришеше на своето минало и мирисът на изчезналия от картата свят го следваше неотстъпно, въпреки дезодорантите, които купуваше с педантична точност веднъж месечно в супермаркета.

Клиентите обичаха да си говорят с него и му даваха щедри бакшиши. Той им разказваше много неизвестни за тях неща, за съдбата на царското семейство и на Троцки, за заговори и предателства, за талантите на Катерина Медичи, за усмивката на Джокондата, за президента Саркози. Говореше им уморено, с едва прикрита досада и може би заради това те се чувстваха привлечени от него, от неговото миришещо на старо тяло. Канеха го в скъпи ресторанти, толкова скъпи, че сметката би му стигнала... но да не ставаме дребнави. Той бе престанал да обръща внимание на тези хора, президенти на крупни компании, на правителствени комисии, на министерства и полулегални организации. Отдавна вече не пишеше, нямаше защо, беше уморен, прибираше се и сядаше пред телевизора с бира в ръка. Литературата го бе предала, както го бе предала Наташка, както го предаде миналото му, комуналната квартира, редакцията, града, държавата.

Жената, която живееше с него, го обичаше по своему. И това непрекъснато го учудваше. „Неразбираема е човешката душа“, мислеше си той тогава с омерзение. Жената не умееше да готви, не умееше да говори френски и също като него миришеше на несъществуваща прашна редакция, на хартия в избелели зеленикави папки, на зацапани червени пътеки по безкрайни коридори... това му се присънваше понякога, в тясната парижка стая, с прозорец към

надземното метро. В съня си караше скъпия мерцедес, пълен с богатите клиенти и с техните красиви компаньонки по несвършващите лабиринти на редакцията, потънала в прах, сив, като мръсния сняг в града на неговото литературно минало. На завоите прахта летеше под колелата на скъпия мерцедес и цапаше дрехите на богатите клиенти, полепваше по техните кожени куфари и той правеше слалом сред папките и тракащите пишещи машини и търсеше хотела Риц. Сънят се повтаряше често, един и същ, от който той се будеше с вопъл и с тъпа болка отляво. Веднъж мерцедесът от съня му нямаше прозорци, прахта запълваше купето и го душеше, но той не можеше да спре, защото клиентите щяха да закъснеят за кабарето Лидо, прахта се лепеше по лицето му, по стъклото, той не виждаше нищо, но интуитивно караше по непоносимо познатия коридор, пълен с папки и пишещи машини... докато мерцедесът не спря сам, затънал в преспа прах. Събуди го сирена, красиво момиче в униформа му слагаше кислородна маска, но той искаше да вдишва миризмата на праха, родна, близка, опияняваща...

Жената, с която живееше, извади икономииите си от картонената кутия за обувки, ходи и плака при кмета, а колегата Олег, по-ослепителен отвсякога, бе дошъл да ѝ превежда. Това бе неочаквано красив жест от негова страна, още повече, че до знаменитото, класифицирано от Ионеско руско гробище в Сен Женевиер-де-буа те пристигнаха без да спрат на нито един светофар. За първи път Иван имаше само зелени светлини по целия си път.

Понякога, на гробището идваха богатите клиенти, придружени от красивия Олег, или от някого другото. Спираха пред гробовете на любовницата на царя, на генерали и атамани от бялата армия, на балетисти и балерини, и художници, и писатели, и писатели, и писатели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.